

CATALVNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

L'enviliment de l'Estat

La defensa d'Espanya

No creiem que a hores d'ara hi hagi un sol espanyol una mica atent a la realitat que l'envolta i un xic conscient del que aquesta realitat significa, que tingui una guspira d'esperança en el renaixement d'Espanya per mitjà de l'Estat centralista, artificial, desballesat en tots els ordres, que la mateixa pateix.

Fa anys i anys que del Nord al Sur, de l'Est a l'Oest, els problemes s'agombolen, s'estalonen, i ni un sol d'aquests problemes troba un plantejament adequat en les esferes de l'Estat, ni la solució consegüent.

I si amb tot i això un relatiu equilibri sosté encara aquesta carcassa buida de l'Estat, no és degut a la seva força vital, sinó al rebaixament d'ideals i de virtuts cíviques que en els pobles espanyols ha portat, per dissort, l'augment de riquesa de la guerra.

Però això s'acaba. El temps de les vaques grasses va transcorrent, es va acabant, i el dejuni i l'austeritat retornaran, potser, al poble, aquelles valors morals que en malhora varen apaivagar-se. I per a quan això vingui, una campanya franca, una actuació clara, deu portar-se a cap: la defensa d'Espanya contra l'Estat que pateix i l'extenúia, la defensa de Catalunya contra el sistema d'estructuració de Govern que l'esclafa i l'envileix. I és necessari que totes les terres ibèriques es donguin les mans per a reduir a l'impotència aquesta politiqueria de la decadència, aquest fetixisme d'uns dogmes polítics *demodés* en nostre segle, aquesta ignorància salvatge de tots els problemes vius que avui van resolvent tots els pobles europeus i americans.

Aquí no pensen (ni per excepció) els governants en una política econòmica; es llencen milions d'or i rius de sang al Marroc, sense saber on anem ni quin pla portem; s'envileix el sufragi; es parla d'autonomia municipal i es suspenen dos mil ajuntaments; no es sap garantir el dret a la vida en nostres ciutats; s'enten la llibertat com a no aplicació del Codi Penal, etc. No acabariem mai!

I amb aquest panorama de plena, total decadència, no s'hi entrelluca més que un camí de salvament: el de que totes les terres hispàniques sàpiguen defensar-se de l'Estat que, si més no, resulta d'una incapacitat racial.

Arribarà això? I hi ha qui contesta: Com volem que arribi si la pròpia víctima per excel·lència, de l'Estat, no ha sabut ni tan sols arribar a un tancament de caixes per a desnodrir aquest Estat?

I malgrat això, repetim que el camí és únic si Espanya vol viure: la defensa contra l'Estat.

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

La política madrilenya està enmaranyada com mai. L'embull més fort rau en la qüestió del suplicatori per a processar al general Berenguer. Tots els afers que porten espasa són de mal aranjat. El del Marroc l'han guanyat els militars. Allí fan i desfan de la manera que els convé. En Silvela, l'Alt Comissari, no hi tenen cap intervenció. Diguem, reconeixent la veritat, que d'ença que el general Martínez Anido és al Marroc, les coses van millor i els moros sembla que estan més quiets.

En l'afer de les responsabilitats s'ha registrat recentment una sentència que no acaba de convèncer als que segueixen amb satisfacció les severes actuacions dels Tribunals militars. Els que opinen d'aquesta manera recorden aquella sentència llatina que diu així: *Non sunt facienda mala ut veniant bona...*

A les Corts han continuat els debats sobre la situació de Barcelona, que comença a donar què fer a la diplomàcia estrangera. Aquesta nova vergonya nacional deurem agrair-la a aquest Gabinet de calamitats públiques que viu en perpètua crisi, però que no sap com anar-se'n a passeig esperant sens dubte el general Pavia que li ensenyi el camí amb la punta de la bota... La conducta del Govern amb Barcelona no té explicació satisfactòria i autoritza tot llinatge de suposicions i de censures.

I no parlem del plet polític català, magistralment exposat a les Corts, la solució del qual encara admet fraternal i harmònica comprensió. Però, és capaç un Govern com el que posa a Barcelona a les mans dels pistolers i atracadors del Sindicalisme revolucionari, de comprendre i sentir aquest vital problema per endegar-lo convenientment?

A Londres han començat les Conferències dels tècnics per a preparar la Conferència de Tànger. Els colonistes francesos, apoiats pel seu Govern (d'allò se'n pot dir govern), treballen desesperadament al Marroc, a Tànger, a Madrid, a Londres, per tal que triomfi la seva tesi, de que Tànger és del Soldà, de qui França n'és mandatària i, per tant, mestressa i senyora. Anglaterra no reconeixerà aquesta tesi pràcticament, però donarà a França compensacions a costa d'Espanya, que sortirà de la Conferència de Tànger amb les mans al cap... No cal ésser profetes per a anunciar-ho.

Però si per la part de França, tant en aquest afer com en el dels vins, sols rebem malesvolen-

ces i desenganys, per la part de Portugal es multipliquen les proves d'un cada dia major i més positiu afecte als seus germans peninsulars. Ara mateix, amb ocasió del gran Congrés nacional agrícola portuguès de Vizeu, al que fou invitada la C. N. C. A. d'Espanya, aquestes proves han arribat a un grau de comprensió i d'efusió que dóna lloc a esperar, per un pervindre no llunyà, que es converteixin en lligams polítics de grandíssima transcendència. L'anunci del desig del President de la República portuguesa de visitar prompte al Rei d'Espanya, sembla que serà un fet.

ESPANYA ENFORA

Continua corrent la sang al Ruhr i augmenten les resistències actives i passives de la població civil, dels obrers especialment.

Anglaterra s'esforça en no rompre amb França entossudida en raure en el Ruhr per temps indefinit, però està decidida a liquidar aquest pessim negoci. Els catòlics alemanys s'hi presten a aquesta empresa britànica de justícia i de pau, per tal que acabi una situació insuportable i perillosíssima per a tots els litigants i pel món sencer. No cal dir com i que bé hi treballa l'Església, que és la mateixa pau...

A Laussana els turcs segueixen aprofitant-se (i aprofitem per nostra part l'ocasió a fi de borrar un no intempestiu que aparegué, en parlar d'aquest afer al número darrer de C. S.), i amb molta d'habilitat per cert, d'aquesta delicadíssima situació diplomàtica de l'Entente per a millorar la seva. Ara es volen europeitzar els turcs, però no saben com fer-ho. Mentre no comencin per fer eclipsar del tot i per sempre la mitja lluna...

La caiguda del marc i la del dracma, amb el simultani resorgiment econòmic de l'Austria mercès a l'auxili dels aliats, especialment dels Estats Units, posa a aquesta, econòmicament, per sobre d'Alemanya i de Grècia.

Però no sols resorgeix Austria per aquest canvi. El feixisme austriac ha posat a rotlló als partits extrems, i avui dia — com es manifestà en la grandiosa concentració que tingué lloc a Viena als voltants del Corpus, i en les processons incomparables que se celebraren en aital diada i l'octava següent — constitueix la més forta garantia de l'ordre d'una nació que ho deu tot a un humil successor dels Apòstols, al gran polític Seipel.

J.

El sometent desarmat?

El govern d'Espanya sembla que va a adoptar com una de les mesures contra el terrorisme que impera en nostra ciutat, la de desarmar el sometent de Barcelona. La carta del significat sometenista Sr. Bertran i Musitu corrobora l'alarma que entre nostres ciutadans ja existia.

Realment, aquesta incompreensible, per a no qualificar-la d'altra manera, actitud dels governants de Madrid, palesa la incapacitat de tots els homes directores de la política lliberal davant dels problemes vius de nostra pàtria.

L'absurde entronitzat, la incapacitat i la malevolença agermanades, podran dictar aquesta monstruositat que suposa la de anorrear una institució armada, venerable en nostra història i que té el seu fonament en el dret de defensa innat a tots els homes i per fi la garantia de la hisenda i l'honor de la col·lectivitat.

A Catalunya, tota la gent sensata, s'estre-

meix davant l'absoluta manca de sentit comú que suposa en el govern el deixar indefensos, en hores de perill, els ciutadans, contra unes bandes de foragitats que han fet irrupció en la nostra terra, com s'estremiria tothom que per a perseguir el bandolerisme es desarmés la guardia civil.

Els creuats de l'ordre, els sometenistes, tenen l'amenaça no ja dels fascinosos, sinó àdhuc del govern, que, lluny d'estimular apaudint-lo el gest heròic que significa per a tot ciutadà l'empunyar un arma en defensa de l'ordre i de les institucions, sembla que va a decidir-se a destruir la seva organització.

Volem creure que l'instint de conservació impedirà que aquesta iniciativa revolucionària prosperi. Volem creure que el govern no desarmarà el sometent fins i tant que no hagi sabut desarmar el darrer pistolero.

Sota el control dels anarquistes

Demaven el control obrer? Ja el tenen! Un desacord al moll, farà aviat *dos mesos*, una discussió que començà essent *interna*, entre una empresa i dos obrers seus acomiadats, sortí enfora de seguida, interessà la secció sindical i el sindicat, i el ram sencer, i tota l'organització funcionà, parant el treball i fent parar a obrers i a no obrers, a sindicats i a no sindicats, a treballadors i a amos i a particulars, i essent també causa de que, parats els transports, immòbil el tràfec, a cents i a mils (60,000 són els obrers en atur forçós per manca de materials) hagin hagut de deixar la feina els operaris d'indústries amb tot i no ésser afectades i estigui ara deturada la vida econòmica i la circulació de Barcelona i en conseqüència de gran part de Catalunya. Si l'organització obrera (per a donar-li el nom que els seus directores li donen), fos encara més interna, pogués penetrar més a dins de la vida particular de cada empresa, intervenint casa per casa, què hauria succeït?, on seriem ja, a hores d'ara?

L'actual vaga de transports, vaga que és una ensenyança vivíssima i eloqüent respecte al contingut moral, social, econòmic, civil, patriòtic i humà dels elements que la dirigeixen, constitueix

una lliçó de sociologia pràctica, formidable. És un dels experiments més expressius i més enormes que s'han produït en aquesta taula d'operacions on jeu estirada, ja fa set anys, la nostra ciutat abandonada a controladors i a interventors que hi assagen inèpcies de cirurgia diletant o sanguinàries passions de butxí. No tenim temps de fer-ne l'inventari, ni és arribada la conclusió per a fer el balanç, però ja en sabem prou a hores d'ara per a poguer dir que una monografia d'aquesta vaga, documentada, informada, rubricada d'estadístiques, i amb els retrats de les víctimes sacrificades, hauria de circular per tota Europa, adreçada sobretot als sociòlegs l'autoritat dels quals imposa en nostres lleis, nostres costums i nostra ideologia, l'organització sindical i l'arma de la vaga, com a instruments de justícia social.

Ho farem, o almenys ho intentarem un dia, encara que sigui en croquis. Avui jo tant sols voldria que es fixessin els lectors, que la gent es fixés en aquest aspecte de la qüestió; considerar que per mitjà d'aquesta vaga estem posats a Barcelona i es pot dir també Catalunya, sota l'hegemonia definitiva dels anarquistes, els quals exercei-

xen, no solament damunt dels obrers sinó damunt de la ciutat sencera, una dominació triomfal. El treball i el pa, la vida, la llibertat personal, les indústries i el comerç i àdhuc l'ordre jurídic resulten col·locats en mans de gent que des de Déu per avall no respecten ni estimen persona ni cosa alguna, ni principi de cap mena en l'univers; en les mans destructores d'uns individus conjurats en la conspiració mundial del nihilisme.

No se'n amaguen pas. En les seves fulles diàries cap compliment gasten, cap eufemisme. No hi ha columna, en els seus escrits, on la professió de fe anarquista no hi sigui declarada amb solemnitat. No hi ha paràgraf de les seves ordres i proclames, on no llueixi el seu odi universal a tota cosa viva, a tota criatura. ¡Aquells cavalls morts a trets de pistola!... i cito els cavalls per no parlar dels homes: dels obrers, patrons i encarregats, condemnats a la "pena del desertor", per no parlar d'aquell noi de setze anys, l'infeliç Mediavilla, assassinat pel "delicte sindical" d'anar amb un burret recollint escombreries, per no parlar d'aquells horribles pilots d'escombreries putrefactes, expressament retingudes pels carrers, amb "pena del desertor" per qui gosés retirar-les, ni d'aquests bàndols i ordres del dia, amb què el portaveu del Comitè de vaga, conmina i amenaça, no sols als seus adeptes, forçats o voluntaris, sinó a la ciutat tota, cada matí, ja fa prop de dos mesos, intimant l'obediència sots càstig severíssim, obediència a la jurisdicció sindical, que prohibeix, com a delictes d'alta traïció proletària treballar, transportar, circular, i no sé si el menjar, el respirar i el viure!

Cap ciutadà escapa a les dures amenaces que l'exèrcit anarquista d'ocupació profereix. És un veritable setge contra Barcelona. Cada matí agafem neguitosos el diari: "A veure què ens prohibeixen avui?" Qualsevol intent d'activitat que pugui semblar substitutiva d'algun servei parat per la vaga, farà sorgir la sinistra figura del "vigilante centinela" (com ells diuen), la *Star* al dits, i, entre blasfèmies, la humiliadora coacció als llavis. Sabotejada l'Exposició del Moble, l'aconteixement econòmic-artístic més important de molts anys ençà, precursora de l'Exposició magna d'Indústries elèctriques, la sort de la primera fa preveure la de la futura, si la Providència (no pas els homes) no esvaeix abans la host enemiga. Parades, ja fa mig any les obres del Metropolità, servei ciutadà imperiós i urgent, i en amenaça de vaga pròxima els rams de Construcció i de Metalurgia, ve't aquí com, si hom deixa fer, la mobilització sindical haurà assolit en poc temps la immobilització mortal de Barcelona i Catalunya, i la ruïna de nostra terra, com assolirà la de qualsevol país que l'anarquia organitzada es proposi destruir.

Que nostra terra, que nostra metròpoli tinguin enemics, a dins i a fora, ni ens ha d'estranyar ni

d'entristir, car és llei del món i fruit de la naturalesa de les coses vivents. Que aquests enemics vulguin aixecar la testa i produir danys, és també cosa comprensible. Però que els enemics triomfin i prosperin, i devinguin senyors i amos de la ciutat, és cosa intolerable, perquè tendiran necessàriament a la destrucció i enfonsament de tot lo que ells avorreixen, que és, precisament, tot ço que els ciutadans estimem: la vida, la pau, la prosperitat, l'esperit.

Per això, ço que esvera, en els gravíssims moments d'ara, no és l'existència d'anarquistes, d'aquests sectaris moderns que sintetitzen totes les negacions que caben a l'ànima humana i tots els odis que el cor humà pot contenir. Ço que esvera no és l'existència d'enemics. La llibertat i plenitud de Catalunya els congriaria més furients i més enverinats encara. Ço que ens esgarrija és l'absència d'amics. És aquesta mena de neutralitat civil davant de la guerra oberta contra la ciutat i contra la civilització. És aquesta culpable negligència espiritual davant de l'ofensiva desfrenada contra la religió i la moral, menada nominalment i expressa contra l'obra del Cristianisme. És l'abandó vergonyós dels principis i doctrines fonamentals de la justícia humana, que ningú cura de fer valdre, que ningú s'ocupa en fer triomfar, que ningú es molesta a recordar ni a repassar tant sols, com si per endavant hom dongués la raó als anarquistes que en renequen. Més que la presència del mal, és destructor l'absentisme del bé.

Es cert que sense la protecció escandalosa del Govern de Madrid l'increment anarquista no hauria arribat a la seva actual formidable potència. Però jo ja compto el Govern de Madrid com un dels enemics nadius de Catalunya. Ningú podrà negar que si tots els catalans haguessin funcionat com Déu mana, el Govern de Madrid hauria tingut a Catalunya un aliat menys actiu i agosarat. No és pas culpa del Govern de Madrid si advocats barcelonins s'han trobat per a rodejar els pistolers de totes les garanties d'una veritable tècnica de la impunitat. No és pas culpa del Govern de Madrid si en un moment donat En Pestaña ha pogut conjuminar una coartada per al terrorisme roig agrupant al voltant seu centenars de firmes corporatives, i firmes com l'Ateneu Barcelonès i l'Associació d'Estudiants de la Universitat Nova. No és pas culpa del Govern de Madrid si la més poderosa i més catalana organització de dependents del comerç devalla vertiginosament cap al sindicalisme revolucionari. No és pas culpa del Govern de Madrid si la propaganda antisocial i antireligiosa dels àcrates no ha sabut inspirar als elements cristians de Barcelona la contrapartida d'un vigorós i intens apostolat.

R. RUCABADO

Els Herodes moderns

El nostre col·lega i gran rotatiu bilbaí *La Gaceta del Norte*, es plany amargament de la propaganda que es fa, al redós de les maleïdes llibertats de perdició, per a descristianitzar i anarquitzar als nois per mitjà de *Cuentos para los niños*, a 10 cèntims cada plec. La Biblioteca Anarquista de Tarragona és la encarregada d'aquesta propaganda satànica, en la qual tots els set pecats capitals son tractats d'una faisó atraient, verament esfereïdora, per a seduir els cors i la intel·ligència dels infants i destruir en ells els fonaments de la vida cristiana, iniciant-los en les més bestials depravacions.

La Gaceta del Norte, arborada d'indignació, maleeix les llibertats i el regisme, els partits i els seus homes, que això consenten, i tal volta amparen. Té raó el distingit col·lega. Ha arribat l'hora de que no solament els catòlics, sinó totes les persones honrades, es posin en peu de guerra contra aquests partits; aquests homes, aquests governs, que tals monstruositats autoritzen amb el mantell de la democràcia, de la llibertat, dels drets polítics, que jamai poden sobreposar-se a les lleis de Déu i de l'Església, al dret natural, a l'instint de conservació, als impulsos més nobles del cor humà.

Però què diria el gran rotatiu bilbaí si sabés ço que s'ensenya en les escoles laiques que tant

abunden a Barcelona, i es propaguen per tot arreu?

Un dia, passejant pel Camp de l'Arpa, (un suburbi obrer de Barcelona), varem aturar-nos a veure com jugava a *foot-ball* un estol de jovenets els quals, segurament, pertanyen a una escola on no es parla mai de Déu, i quina no fou la nostra sorpresa en oir que tots ells basfemaven com els homes més depravats, amb la major naturalitat i com si s'esforcessin en provar qui s'atreveria a dir la blasfèmia més horribble i més sacrílega!

Les escoles, els periòdics, els *Contes per als infants*, els cines, les modes... tot conspira per a fer perdre la fè a la primera joventut i avançar uns anys l'edat de les passions sense brides i sense frè.

Però el pitjor del cas encara no l'hem insinuat. És a casa, dins de la llar, en el redós sagrat de la família cristiana, on comença aquest empresa diabòlica, donant mals exemples als infants, vestint-los deshonestament, fent-los perdre l'angelical pudor infantil, portant-los als cines... Llinatge maleït el d'aquests Herodes moderns! Al menys, l'Herodes de la Judea sols va poder matar els cossos. Els Herodes moderns comencen per matar l'ànima, preparant la mort del cos, prematura i horriblement.

S.

La Lliga de compradores

L'òrgan de la Unió Catòlica Femenina, es fa ressó d'aquest parell de concells de la Lliga de Compradores:

Pagar els comptes a les modistes abans d'anar-se a estiuemar. Les raons que justifiquen aquest bon consell no cal pas exposar-les. L'afudit periòdic ho fa d'una manera molt escaient i persuasiva.

El segon consell té una transcendència religiosa que cal remarcar. Es tracta dels abusos que cometen els comerciants tenint obertes llurs tendes els dies de festa de precepte que, per una aberració sectària, l'Estat ha deixat de declarar obligatòries, com són totes les festes religioses exceptuant els diumenges.

Prevalent-se als afudits comerciants que la Llei del Descans Dominical solament declara obligatòria la festa del diumenge, es permeten profanar les altres (Nadal, l'Ascensió, Corpus, etc.), obrint les portes i exposant els objectes com els dies de treball, amb la sola irritant diferència que no les tenen sinó obertes les hores que l'Església celebra el Sant Sacrifici de la Missa, com

si hi hagués el deliberat propòsit, per part dels profanadors d'aquestes festes, de fer impossible, o ben difícil, el compliment dels Manaments de la Santa Església.

Aquest pecaminós abús va estenent-se per tot arreu, causant danys immensos en l'esperit del poble, que es va acostumant a aquesta profanació i a totes les seves naturals conseqüències: treballar en tals dies, no complir amb els seus deures cristians, menyspreuant els altíssims misteris que les festes anyals commemoren i santifiquen, etc.

Un dels mitjans que la meritíssima Lliga de Compradores proposa, és el fer públic el nom i direcció de les tendes que amb molt bon acord tanquen els dies indicats, amb el bon fi que els catòlics s'adrecin a elles preferentment, fent-ho constar així quan facin les compres.

Per aquest motiu suplica a les persones de bona voluntat que participin al Secretariat de la Lliga (Clarís, 68, pral.) o a Secretaria General, les direccions de les tendes que vegin tancades els dies de festa de precepte.

Felicitem coralment a la Lliga de Compradores per aquesta feliç resolució, que mereix ésser comentada.

El guiatge de la Humanitat

Moltes vegades quan els camperols eren a l'entorn de la taula i l'olla fumejava a la llar de foc, tustava la porta un pobre captaire i amb veu dolça i insinuant demanava un tros de pa. Els camperols que ja el coneixien el rebien amorosament i li posaven un plat a taula. Joan, li deien: seieu i ens partirem el pa i el xi com bons germans.

Ningú sabia de quines terres era En Joan. Quan li preguntaven d'on era fill responia sorrient: de l'altra banda de mar. Havia seguit tots els camins de la terra. Caminava consirosament amb un sac damunt de les espatlles. Tenia els ulls clars i brillants i el front resplendent. Parlava a poc a poc i deia coses tan pregones que els camperols restaven meravellats. Tothom l'estimava. De vegades després d'una llarga caminada, quan les estrelles tremolaven en la gran planura del cel i els camins eren deserts i silenciosos i damunt de la terra hi planava una gran quietud, arribava a les portes d'una masia i demanava acolliment. En comptes de fer-lo dormir a la pallisa, com solien fer amb els altres pobres, li oferien un llit. L'endemà quan el cel esdevenia lluminós i el sol daurava els camps i les muntanyes abandonava la masia hospitalària i diuen que la cambra restava tota perfumada. El seguia un vol d'ocells i les fonts cantaven en el silenci de les valls quietes i solitàries.

Allisonava els camperols amb una gran humilitat. Siguen espirituals els deia amb veu dolça i clara. Quan us trobeu en mig dels camps sota del cel inundat de llum, no penseu massa en les llavors que germinen en les entranyes de la terra sino en Aquell que les fa germinar. No sou vosaltres els que feu granar les espigues de blat i fruitar els arbres. Si Déu ha estat pròdig amb vosaltres i us ha donat camps ubèrrims i arbres curulls de fruits i fonts remorejants, sigueu agraïts i estimeu-lo. Heu d'agrair fins l'herba que humida verdeja vora els corriols.

El misteriós captaire caminant, caminant, arribà a les portes de la ciutat. Demanà una gràcia de caritat per l'amor de Déu al primer viuant que trobà i aquest s'allunyà d'ell despectivament.

La ciutat feia fetor de cadàver. Els homes s'escometièn com a feres. Ell que estimava tant i que mai havia sentit la fiblada de

l'odi, no sabia comprendre com era possible que els homes s'odiessin mutuament. De la ciutat n'havia fugit l'amor. Amb el cor apegarat i els ulls humits de llàgrimes, cercà la solitud lluny de la ciutat agitada i turbulenta. No gaire lluny hi havia una muntanya molt alta. Va pujar-la a poc a poc i en arribar al cim on la llum era pura i el cel blau i transparent, trobà una petita cabana abandonada. Heu's aquí el meu sopluig, digué el captaire. En la soletat d'aquesta muntanya el meu esperit hi podrà reposar dolçament. Aviat els pastors de la rodalia varen adonar-se que al cim de la muntanya hi vivia un home desconegut. Els pastors, encuriots, acudirien a veure'l. L'home pobre els va rebre afablement. No tingueu, por, els va dir: soc home de pau. Em plau la vostra companyia i la vostra amistat. Des d'aquell dia els pastors l'anaven a visitar i li parlaven amb un gran respecte. El captaire va esdevenir un home de llegenda.

Deien que de nit la seva cabana era lluminosa i que al matí quan el sol feia sangnar l'horitzó, els ocells li portaven pa i aigua. Les dones asseguraven que l'havien vist a l'ermita conversar amb l'imatge de Sant Francesc. Les velles deien que mai havien vist un home amb els ulls tan brillants i que segurament era un sant que s'havia retirat a fer oració i penitència.

Un dia en sortir de la cabana va veure un jove que seia a l'ombra hospitalària dels arbres.

L'home pobre li preguntà si volia reposar a la seva cabana.

Mercès, digué, el jove, necessito aire i llum. M'he allunyat de la ciutat per tal d'as-serenar el meu esperit.

—Heu fet bé. Els homes de la ciutat viuen gairebé tots en un estat d'inconsciència. La febre dels negocis els consum. Miren la ciutat com brilla a la plana sota del sol. Si des d'aquí estant poguessim veure totes les seves misèries! Que pocs son els que es recorden que vindrà un dia que hauran d'abandonar les riqueses i que d'aquest món no s'emportaran sinó les bones obres. Les ambicions i l'afany de riquesa restaran a la terra. Quants homes en aquests moments s'estan estingint com una petita flama i es trobaran davant la presència de Déu amb

les mans buides. Tenien mitjans per a fer bé, però varen viure en una constant ego-lària.

—Teniu raó, bon home. Els homes vivim com si no haguessim mai d'abandonar la terra.

—Veieu,, jo visc tranquil en aquestes soletats. No tinc riqueses, però als meus germans els faig encomanadissa la pau que porto a dintre. La millor riquesa es tenir l'ànima plena de llum.

Si els homes que lluiten a la ciutat turbulenta no vinguessin l'esperit emboldallat de tenebres, les lluites serien més nobles i més humanes. Si s'han allunyat de Déu que es l'amor, com volem que s'estimin? A la ciutat no hi haurà pau fins que els homes siguin més espirituals i s'alliberin del pes feixuc de la carn. Les passions entenebreixen els ulls. Es endebades que l'home vulgui separar-se de Déu, car ni el més fort ni el més poderós podrà vencer la mort. Mentre la llum es reflexa en els nostres ulls podem seguir el camí que mes ens plau, però quan es clouen i les tenebres els embolcallen hem d'oïr la veu de Déu. Aquests homes que avui es revolten contra les coses més sagrades, hauran de presentar-se com tots els homes davant del Jutge inexorable. I que faran en aquells moments terribles? Podran revoltar-se contra Déu quan els digui: aparteu-vos de mí, maleïts, al foc etern. Mireu pel camí ample pugen dos homes i per la drecera en pugen dos més. Aquests homes segueixen camins oposats però es trobaran al cim. A la vida hi ha molts camins, però tots porten a la eternitat. Es inútil, doncs, que els homes es separin de Déu perquè encara que ells no vulguin, quan l'hora arribi, hauran d'acudir a la seva presència. I si sabem que aquest dia ha d'arribar com ens atrevim a ofendre a Aquell que ha de jutjar-nos? Els homes que avui es barallen i es maten a la ciutat hauran de donar a Déu compte dels seus actes. Quan torneu a la ciutat diqueu als que no saben estimar i als que s'han abartat del camí dreturer que jo els donaré el remei per a guarir els seus mals.

El iove s'allunyà i l'home pobre penetrà a la cabana. L'endemà anà al bosc i amb el tronc d'una olivera va fer una creu. Al seu damunt hi anà modelant el cos de Crist. Quan la va tenir feta la va plantar al cim de la muntanya de cara a la ciutat. La Creu va anar creixent a poc a poc i es feu immensa. L'ombra que projectava arribava

a la ciutat. A posta de sol haurien dit que les ferides del pit de Crist sangnaven i que de la cabellera bruna regalimaven gotes de sang. La boira passava arran de muntanya i pels esquins pallidejava el rostre de Jesús. A la nit quan damunt de la muntanya hi planava una gran quietud el cos de Crist esdevenia refulgent. Eren les estrelles que li teixien una túnica de llum tremoladissa. Damunt de les aigües quietes del mar, apareixia la lluna, l'amiga de la quietud i dels somnis, i rodolava per la planura del cel voltada d'estrelles. La seva llum argentada queia damunt del Crist, i amorosia les ferides obertes del pit i de les mans. La visió de la Creu era dolça, suau, corprenedora. Els ocells que tenien el cap amagat sota l'ala, es desvetllaven, i fent una gran xiscladissa volaven a l'entorn de la Creu. Les estrelles feien caure regalims de llum i la lluna com una blanca nau anava solcant els mars de l'infinit...

La ciutat malalta va adonar-se de la Creu que refulgia al cim de la muntanya. Els homes varen obrir els ulls meravellats i esguardaren el Crist que obria generosament els braços. Heu's aquí, esclamaven els més purs, els nostre guiatge. Al costat de Déu, que es l'Amor, ens estimarem els uns als altres. Sense Déu, que es la Llum, ens extraviarem pels camins de la vida. Alcem el Crist ben alt, com una bandera gloriosa, per tal que el vegi refulgir tota la humanitat i el segueixi. La ciutat prevaricadora va redimir-se perquè la llum que irradiava el Crist penetrà cor endins i aclarí les ànimes.

Els pastors veient tantes resplandors cercaven l'home pobre dins de la cabana i no varen trobar-lo. La seva cambra era tota perfumada i les parets llencaven una llum molt pura. Els arbres del cim tenien una verdor novella i la terra era encatifada d'una herba tan fina i flonja que veient-la haurien dit que la humitejava l'aigua d'una font escoladissa. Un pastor va dir que l'home pobre havia mort i que els àngels se l'havien emportat col amunt. Altres deien que l'havien vist pels camins solitaris, amb un sac a coll, seguit d'un vol d'ocells...

J. CIVERA I SORMANÍ.

Desequilibris econòmics

Dintre les batzegades econòmiques actuals, no hi ha cap estament que treballi amb la inseguritat i aventura com el pagès. Naturalment, molts factors de la seva economia defugen al seu abast, i l'agudesia de l'esperit més previsor. Com les contingències dels elements naturals, invasions de nous flagells i malalties, i a accions altres perturbadores que arrabassen part de les seves collites. En altres països, d'una acurada organització agrària i d'una política agrícola estatal, ha sigut possible minvar fins a certa mida l'influència dels enemics i flagells de la agricultura, per mitjà del segur. Però somniar ací en el segur contra els flagells del camp en un Estat que ni tan sols no sap assegurar la vida dels ciutadans?

Però ultra aquests riscos i atzars tan relacionats amb la producció agrícola, altres n'hi ha de no menys pertorbadors. D'aquests és el principal el que el pagès, quan sembla, no sap mai el preu a que vendrà els fruits. El seu treball és una espècie de joc a l'atzar: ignora, ajupit sobre la gleba dura, si treballa per ell o pels altres; si sua per Déu o pel diable.

Els guanys pervinguts així són guanys fortuïts ploguts de l'airè. I les pèrdues com d'un joc d'atzar. No fa pas gaire que vengué el vi a cinquanta i seixanta pessetes carga. El cànem li adineraven a cent cinquanta el quintà. L'avellana a vint duros la mesura de cinquanta vuit quilos. La patata fins a trenta cinc cèntims quilo al camp mateix. Però ja ha passat tot això. Ara la patata enguany, i no volem esmentar el preu de les altres mercaderies, l'adineren a deu cèntims el quilo. Què s'ha esdevingut d'un temps a l'altre? La guerra? És clar. De tot se'n culpa a la guerra. Un escriptor catòlic francès recordem que digué, en acabar-se, que anava a començar la guerra per aquells que no s'havien sacrificat. Sembla talment acomplir-se la pronòstiga de l'autor francès.

El preu actual de la patata, tothom qui coneixgui una mica d'aquest esplet, no és remunerador de treball i capital esmerçat pel pagès. Igual que

el preu corrent d'altres mercaderies. I així com els guanys desmesurats de suara feien tornar al nostre pagès viciós, les pèrdues d'ara li minven l'afecte a la terra i li predisposen l'esperit a tota mena de malsaveranys. Què ha de fer el pagès per no fer del seu treball un joc d'atzar, sinó una racional professió humana retributiva; necessària a tota l'economia social?

Si tinguéssim gota de fe en l'Estat que no es capté d'aquestes coses, li demanariem taxés el preu de plaça als revenedors. Perquè no hi ha èret a que aquests guanyin el doble i el triple que el pagès, amb un mínim de capital i sense risc ni angoixa. Si creiéssim en les lluites de classe, predicariem als pagesos que es sindicassin a tall de sindicat únic, per monopolitzar els fruits i fer-se'ls pagar fortament. Si no ens hagués alligonat l'experiència, diríem que les associacions professionals agrícoles s'emprenquessin la venda directa dels productes. Però on és la capacitat i tècnica i organització comercial d'aquelles?

Problema complicadíssim aquest de la depreciació ínfima dels productes agrícoles i que no ha captat prou l'atenció i activitats dels qui deuen. En ell hi són compromeses les restes de valors morals que encara romanen a la pagesia, predisposant-la a la indisciplina i a l'anarquia, i presenta un conflicte de perillosa mort per totes aquelles famílies pairals que una colla de causes, que no és del cas rememorar, havien fet ressorgir en plena terra, que constitueixen l'organització jeràrquica de l'estament pagès. Davant la pobresa que la depreciació dels fruits pot portar a la nostra pagesia, hom es recorda dels estralls que feren a algunes comarques de Catalunya, caigudes a la misèria per la fil·loxera, les idees dissolvents, que encara avui en tenen vives les nafres. No es podria repetir el cas?

El sindicalisme torna a alçar el cap per fora.

ANGEL GRAU

La impunitat dels atemptats

- A voste l'acusen d'haver agredit un obrer del sindicat contrari. Es això veritat?
- No perdi el temps interrogant-me. Com que mai ningú m'ha vist amb una arma a la mà, m'absoldran per falta de proves.

Els enemics de la nostra terra

Alguns diaris de Madrid comencen de donar-nos la raó. No saben el que passa a Barcelona, però confessen sincerament que el Govern la té abandonada. Si els col·legues que espontàneament fan aquesta confessió fessin un viatge de inspecció a la nostra ciutat, veurien ben clarament que existeix una mà oculta i un poder misteriós que ens empeny cap a la ruïna.

Barcelona, d'ença de l'Exposició Universal, com han fet remarcar molt bé al Govern les entitats econòmiques, és víctima de l'odi i de l'enveja.

El poble comença a adonar-se d'aquesta horrible conxorxa contra la ciutat i diu en veu baixa el nom dels polítics funestos que s'han distingit sempre per la seva adversió contra la nostra terra.

Nosaltres no acusem a ningú, però cal que els homes que avui ocupen el Poder, demostrin que estan disposats a perseguir els que actuen al marge de les lleis i arruïnen la ciutat. Si no ho fan, tindrem el dret de creure que resten impassibles davant dels nostres dolors i de les nostres angoixes.

En moltes ciutats d'Espanya els obrers guanyen jornals irrisoris i treballen deu hores diàries, i no obstant no hi han conflictes socials. La qual cosa demostra que no són pas els augments de jornal i la reducció d'hores de treball ço que interessa als sindicalistes revolucionaris, sinó arruïnar la indústria catalana i pertubar la vida del treball. Si a Madrid, en comptes d'haver-hi tanta burocràcia hi haguessin indústries, segurament sabrien els governants endegar els conflictes socials. No permetrien, per exemple, que no pogués celebrar-se la Exposició Internacional del Moble, que havia de portar un nombre considerable d'estrangers a Barcelona i que les obres del metropolità restessin indefinidament sospeses. Les nostres Rambles ofereixen un efecte denorable. Les valls i e's munts de terra li donen l'aspecte de trinxeres abandonades per l'enemic. És que Barcelona no té dret, com totes les grans capitals, a tenir un servei de comunicacions que reclama la vida moderna? No té dret a fer exposicions que posin de relleu la seva puïança i el seu creixement industrial? Per què, doncs, es posen entrebancs i obstacles cada vegada que la ciutat vol emprendre noves vies de progrés?

La ciutat té una gran reserva d'energies

i no morirà. Passaran els seus enemics i Barcelona, que s'haurà purificat amb el dolor, aconseguirà posar-se al costat dels pobles forts i cultes. Però és irritant que els seus enemics treballin a l'ombra per tal d'ensorrar-la, Almenys que tinguin la noblesa de sortir a la llum, que és on lluiten els homes nobles. Les tenebres són pels esperits malèfics.

Al Conbrés s'ha parlat de la complicitat dels Governos en la situació de la nostra dissortada ciutat, i el President del Consell de Ministres ha contestat amb vaguetats. En canvi, En Besteiro, potser sense donar-se'n compte, ha esquinçat lleugerament el vel d'aquest paorós misteri.

Copiem les seves paraules del "Diari de Sesions". El diputat socialista s'ha expressat d'aquesta faísó contestant el discurs del senyor Rahola:

Hacia S. S. algunos cargos, no sé si al Gobierno actual o a los Gobiernos anteriores (S. S. se ha referido también a los anteriores, en algunos de los cuales había representación de la Lliga), que me parece tienen fundamento de razón. Decía S. S. que al nacer el catalanismo manifestó un Capitán general que aquél era un movimiento de intelectuales, reaccionario, y poco después surgió una huelga general milagrosa e inesperada. NO ME CHOCARIA NADA QUE ESO HUBIERA OCURRIDO ASI, PORQUE, EFECTIVAMENTE, YO TENGO LA SEGURIDAD DE QUE HA HABIDO MUCHOS GOBIERNOS EN ESPAÑA QUE HAN UTILIZADO LAS ALTERACIONES DEL ORDEN, LA AGUDIZACION DE LOS PROBLEMAS SOCIALES Y EL TERRORISMO EN CATALUÑA PARA DESVIAR LAS CORRIENTES GENERALES DE LA OPINION Y DE LAS ASPIRACIONES DE LOS CIUDADANOS ESPAÑOLES EN GENERAL.

De esto tengo una experiencia personal. El año 1918, a raíz de haber tratado nosotros aquí del problema catalán, y de ser requeridos por los catalanes, hice, con otros compañeros míos, una excursión de propaganda a Cataluña, y la de mayor éxito que ha hecho el partido socialista, y cuando volvimos a Barcelona estaban actuando los terroristas. Entonces se descubrió por muchos intelectuales confusionistas — que encontraron una gran acogida en la Prensa gubernamental, lo mismo en Barcelona que en Madrid — que aquello era el nuevo partido, la nueva ideología, y que el socialismo estaba mandado re-

tirar. Y aquel terrorismo y mucha parte del terrorismo posterior, como el que se ejerció en Andalucía, y como el que se ha ejercido en otras partes, lo hemos sufrido en nuestro espíritu, muchos compañeros nuestros lo han sufrido en su cuerpo y en su sangre.

CUANDO NOSOTROS, DE REGRESO DE AQUELLA EXCURSION, LLEGAMOS A BARCELONA, TODO EL MUNDO DECIA AL OIDO QUIENES ERAN LOS TERRO- RISTAS, CONTADOS, Y NADIE SE METIA CON ELLOS. LAS AUTORIDADES LOS DEJABAN ACTUAR, PORQUE ERA PRE- CISO SOFOCAR UN MOVIMIENTO DE TENDENCIA AUTONOMICA QUE HABIA ENTONCES y la posibilidad de que una orga- nización, sería y resistente, como la alentada por el socialismo, arraigase en Barcelona; porque era preciso distraer la atención del país para poder realizar planes temerarios de conquista. Eso lo dijimos nosotros en aquella fecha en un mani- fiesto; y tal vez entonces se fraguaron los planes

que han llevado a la derrota de Annual. (*Rumo- res.*)

No són significatives aquestes paraules? Nosaltres no actuem en el camp polític, i, per tant, no volem ara escatir si són justes o injustes les aspiracions d'un gran sector de catalans, però creiem que els Governos no poden, per ofegar aquest moviment, llençar la ciutat als braços de l'anarquia. Davant d'un ideal un altre ideal, davant d'una bandera un altra bandera. Els ideals collec- tius no poden ofegar-se amb sang.

Creiem lícita la lluita política, però esgri- mint armes nobles i no emprant procediments reprobables. A la curta o a la llarga els que lluiten innoblement són vençuts.

Sortiu a lluitar a la plaça pública, a la llum del sol. Abandoneu les tenebres, enemics sempiterns de la ciutat. El nostre poble us vo' veure el rostre.

J. C.

Acte interessant

Invitats pel Consell Directiu de l'"Institut de Cultura i Biblioteca Popular de la Dona", assis- tirem, diumenge darrer, a l'acte solemniat de la clausura del Curs d'ensenyament 1922-1923, que tingué lloc al grandios saló-capella del que bé po- driem anomenar Palau d'educació de la dona.

Es va celebrar en dit local una Missa cantada de Comunió general, que fou edificant i molt con- correguda, assistint-hi tot el personal, nombrosis- sim, de professores i alumnes.

L'acte, que poques hores després tingué lloc allí mateix, va ésser digníssim *pendant* del pri- mer.

A la presidència hi havia el personal docent, presidit per l'il·lustre Consiliari i les persones a qui deu la preclara institució la existència i la vida exhuberant i fortament progressiva de que gaudeix.

I de ço que diem respon bé la Memòria clara- ment llegida i entusiàsticament aplaudida per aquell bé de Déu de noies que omplenava tot el grandios saló.

Era un goig pels ulls, després d'haver-se fet un hom càrrec per la Memòria susdita, de la collita

esplendent d'enguany, veure desfilar les alum- nes premiades, en corrúa bellugadissa, cap a la presidència, a rebre els premis obtinguts en l'anyl certàmen.

Verament digué encertadament, i fou profeta, aquell sociòleg vident, el P. Palau, quan, mera- vellat anys ha, d'aquesta empresa, "sense parió al món", li augurava els prodigiosos resultats que ha aconseguit ja assolir.

JOVENTUT SOCIAL

La Secció de Propaganda i Acció d'aquesta Joventut, està aplegant propagandistes espe- cialitzats en les diverses matèries socials, comptant ja amb gran nombre d'inscrits. Els Reverends Rectors, Associacions Catòli- ques i Centres Culturals, que vulguin orga- nitzar conferències, mitings, i tota mena d'actes públics de propaganda, poden adre- çar-se a la dita Secció, especificant el caràc- ter dels actes que s'han de celebrar. assump- tes que haurien de tractar-se, els oradors que són necessaris, etc., etc.

Oficines: Baix de St. Pere, 1, 3, 5 (Casal d'Acció Popular)

Joaquim Albiñana i Folch

Totes les víctimes dels pistolers son de doldre, però ho son molt mes aquelles que s'havien distingit per les seves virtuts i la seva honradesa. En Joaquim Albiñana havia esmerçat la seva vida en practicar el bé, i, per tant, no es d'estranyar que en saber la seva mort tràgica la ciutat s'hagués comogut fonament. Si els pistolers que occideixen les víctimes, la mort de les quals ha estat decretada pels que actuen en les tenebres, haguessin conegut el senyor Albiñana segurament no s'haurien atrevit a disparar. Sembla increïble que un home tan bo i tan afable hagi pogut concitar els odis dels terroristes. Pocs moments abans d'ésser agredit un company nostre de redacció va veure'l com cada dia oir devotament la santa missa i rebre amb recolliment i unció el Pa de Vida. La mort, doncs, no va sobtar-lo sino que trobà l'ànima disposada a empen-

dre, serenament el camí de la eternitat. Els pistolers li varen llevar la vida material, però l'esperit eixí triomfant del cos. Aquests tristos esdeveniments no ens fan perdre la serenitat, i per be que el nostre cor sangna de dolor, parlem de l'illustre amic que la follia dels homes acaba d'arrabassar-nos, sense turbar la pau interior que ens esperona per a lluitar pel triomf de l'espiritualitat cristiana.

Hem perdut un home bo. Seguim el nostre camí serenament, imperturbablement, sense tèmer la mort, alçant ben alta la nostra bandera de pau i de redempció.

Trametem el nostre condol a la distingida família Albiñana i preguem a Déu per l'ànima de l'home auster que ha mort portant al front la corona del martiri. Dolç és morir quan s'ha sabut viure bé.

El nou Governador

Un governador de Barcelona és sempre una incògnita. La gent es pregunta, quan arriba un nou governador: Serà llarga la seva estada a la ciutat?

Nosaltres, que respectem el principi d'autoritat i voldriem veure-la sempre revestida de tots els prestigis, desitgem que sigui encertada l'actuació del nou governador que nomeni el Govern. És sensible veure els ciutadans acudir a la Capitania general demanant l'auxili dels militars, perquè el representant del poder civil no sap actuar amb encert. El capità general obra molt patriòticament escoltant els planys de la ciutat adolorida, però creiem que les autoritats militars haurien

únicament d'actuar en moments difícils, quan les autoritats civils es veuen impotents per a restablir l'imperi de l'ordre i de la pau.

Els governadors, doncs, que amb la seva actuació desencertada obliguen als ciutadans a prescindir de la seva gestió, no reconeixent de fet la seva autoritat, desprestigien el càrrec que tan malament exerceixen.

Cal, doncs, que patrons i obrers reconguin l'autoritat del governador, i que aquest tenint en compte les necessitats de la ciutat més que les conveniències polítiques i Jesoïnt els consells d'aquells que no li volen bé, es faci digne de la confiança dels ciutadans.

D'ací i d'allà

Alguns pistolers cansats de fer vessar sang innocent, es dediquen a un ofici més productiu.

Aturen la gent pels carrers i els demanen els diners o la vida.

Com que l'elecció no és dubtosa, donen els diners i es queden amb la vida.

I els pistolers se'n van satisfets amb els diners que no han sabut guanyar honradament.

Els bancs són vigilats per soldats. Un estranger que visita Barcelona creurà que a les muntanyes veïnes hi ha escamots de bandolers.

No és irriant que una petita minoria doni la sensació que Barcelona és una ciutat incivilitzada?

Els disbarats que cometé el Govern associant el Tribunal Suprem a les seves malifetes electorals, ha merescut que un senador novell que no entén d'eufemismes califiqués, en ple Senat, al suprem Tribunal, de robador d'actes, de saltador de camins...

El Govern s'indignà, alguns senadors esquingaren les seves túniques, hi hagué gran cridòria i protestes irades.

Però... les paraules del novell senador restaren acusadores.

Els Soviets estan preparant un Congrés de la Tercera Internacional per tal de canviar de tàctica i compartir els obrers el govern junt amb els pagesos... si és que els pagesos es deixen enredar, perquè suposem que diran: "Encara que vinguem de fora, no val a badar!"

Els empleats dels "Autòmnibus" madrilenys estan associats en dos sindicats distints: "La Unió" i "La Velocitat". Els d'aquest darrer han agredit els altres.

La unió fa la força, però *la velocitat* desfà la cohesió, diran en els mítings llurs.

Mentre totes les nacions defensen els seus dominis aeris cntra les intromissions i les invasions exòtiques i ara mateix Portugal ha negat l'autorització per a establir el servei d'aviació de

Madrid a Lisboa que pretenien i donaven com a cosa feta uns capitalistes francesos (pensant, sens dubte, que Portugal es Espanya). Aquí, a Espanya, els francesos estableixen les rutes aèrees que els convé, amb la particularitat que totes les facilitats que al Ministeri de Foment troben els capitalistes francesos per anar esvaint i dominant el nostre horitzó, es converteixen en dificultats per als capitalistes espanyols, que projecten rutes semblants.

Vetaquí un cas fragrant i gravíssim de responsabilitat ministerial.

El Ministeri ha ofert el Govern civil de Barcelona al magistrat del Tribunal Suprem, senyor Abellón, el qual l'ha refusat per estar convençut de la seva manca de preparació.

En canvi el magistrat del mateix Tribunal, senyor Langué, semblà que acceptava.

Convenim que fins i tot dins el Tribunal Suprem hi ha classes.

L'ex-diputat En Rodrigo Soriano (avui substituït per En Prieto i En Muñoz-Seca) ha dat una conferència sobre el tema de les responsabilitats i ha dit que a Espanya no anirem bé fins que, com a França, s'arribi a la Convenció.

Precisament aquí, que tot ja és *convencional*!

El Sindicat Unic està celebrant un Congrés a Saragossa, on encara és calenta la sang del martre Cardenal Soldevila.

Al món hi ha molt cinisme!

El president del Consell es troba acatarrat.

D'això ens queixem, de que sigui l'amo del cotarro, que diria En Pich.

La nova llei anglesa de protecció dels animals condemna durament les crueltats de que són víctimes per part del *homo sapiens* de Linneu.

Entre els càstigs hi ha fortes multes, presó, treballs forçats, i la pena del fuet que cou de debó.

Heu's aquí que aquesta llei aplicada als polítics prevaricadors faria inútil la farsa de les responsabilitats. Amb la pena del fuet ben aplicada tal volta n'hi hauria prou.

Noticiari

ESPANYA

— Valencia ha homenatjat al Cardenal doctor Reig donant el seu nom a un dels més aristocràtics carrers de la ciutat germana. L'acte fou solemníssim.

— La ciutat de Plasència s'ha consagrat al Sagrat Cor de Jesús d'una manera edificant i solemníssima, amb totes les autoritats al front.

— Havent-se posat en vigor des d'aquest mes, el disposat en l'article quart del R. D. del Ministeri del Treball, Comerç i Indústria, que es refereix a la rectificació continua del cens patronal i obrer, es recorda a tots els patrons no associats de la capital l'obligació que tenen de comunicar mensualment a la secció "provincial" d'Estadística, les altes i baixes que ocorrin en el personal de les seves respectives plantilles, i que igual obligació tenen les associacions patronals respecte als patrons associats.

Els patrons i associacions patronals de la "província" compliran aquesta obligació enviant les notes mensuals als alcaldes de cada municipi.

Serán proposats a la direcció general d'Estadística per a que els sia imposada la multa de 25 a 500 pessetes, assenyalada en l'article cinquè de l'esmentat R. D. tots els que deixin de complir aquesta disposició.

A l'oficina d'aquest servei, Trafalgar, 78, primer, es faciliten impresos i quants detalls i instruccions necessitin els interessats.

— A Sabadell s'acaba de constituir la Junta de Patronat i el Directori Tècnic per a començar l'actuació d'un servei d'orientació professional local, filial de l'Institut de Barcelona.

Ha tingut lloc la primera reunió del Directori, integrat pels senyors Lluís Carreras, prevere, Joaquim Garriga, Gabriel Alguersuari, Pere Olivella, Enric Casasas, Miquel Simó, i Josep Sanllehy, sota la presidència del Director de l'Institut d'Orientació Professional de Barcelona, senyor Ruiz Castilla. Van pendre's diversos acords encaminats a organitzar el funcionament immediat del personal, adquisició del material, aparells, etcètera.

— A Guipúzcoa l'assegurament mutual contra l'incendi de boscos ha sigut molt ben acollit. La Comissió d'Agricultura d'aquella Diputació, que l'ha proposat, és objecte de justificats elogis.

No podria fer-se quelcom semblant a Catalunya?

— Al Congrés de Secretaris Municipals d'Espanya, celebrat a Madrid, hi han acudit 450 de-

legats, en representació de més de 6,000 secretaris.

La importància i transcendència d'aquest Congrés són més grans de ço que a primera vista sembla. Val la pena de pensar-hi, perquè en les mans seves estan els destins de molts pobles.

— La Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, que fa temps va extenent la seva acció benèfica amb tant de profit per a tot Catalunya, s'ha fet càrrec dels ceguets protegits fins ara per les Dames i Cavallers de la Reial Associació Espanyola en favor d'aqueixos desgraciats.

— Coincidint els vocals patrons i obrers de l'Institut de Reformes Socials en la apreciació dels acords presos en la Conferència Nacional d'Edificació, el ple del I. R. S. acordà interessar al Ministre del Treball per adoptar-les, convertint-los prompte en lleis.

— L'últim notable número del periòdic *Ora et Labora*, dedicat a promoure la *Diada de la Premsa*, es reperteix a tothom que el demani a Sevilla (Apartat 44, Seminari). Per disposició especial del Papa, aquest any es celebrarà a tot el món, en la festivitat de Sant Pere.

— El Sindicat Catòlic Ferroviari, ha celebrat una reunió important a Vitòria, en que proclamà la necessitat i els aventatges de la confessionalitat, la representació proporcional dels partits obrers en els organismes oficials de que formen part, l'implantació del contracte de treball, la participació en els beneficis, la socialització de les indústries, la representació per classes, i la destrucció de la política de conxorxes i inàgnitats imperant.

ESTRANGER

— El govern portugués ha presentat al parlament un projecte de llei sobre parcel·lació dels latifundis.

— El marc alemany ha baixat per sota la cotització de la corona austriaca. Fa pocs dies una lliura esterlina valia a Berlín 528,675 marcs.

— El Papa, apenat per la disminució de vocacions eclesiàstiques, proposa mitjans eficaços per promoure-les, en primer terme l'oració.

— El Comité executiu del segon Congrés de les Federacions Agrícoles de Portugal invità amablement a la Confederació Nacional Catòlica Agrària. Aquesta entitat hi envià una prestigiosa representació.

— El Papa es dignà rebre i dir la santa Missa que fou oïda per 1,200 exploradors catòlics, als quals va encoratjar fortament a ésser exploradors catòlics i catòlics exploradors. Després els digué les condicions dels bons exploradors, recomanant-los especialment el valor i la prudència.

D'EXCURSIONISME

Res més interessant, certament, que les excursions al Pirineu Català, aquest Pirineu tan sublim i tan immensament bell que fou cantat un dia pel geni immortal de Verdaguer. Diem "res més interessant" pel fet de les facilitats amb les quals hom topa per a fer les excursions esmentades.

Cal sortir de Barcelona (Nord) amb qualsevol dels trens que van a Lleida. Un cop a Tàrraga, la simpàtica ciutat frontera de l'Urgell i la Segarra, una casa important per demés, el Garatge Sport, d'En Jaume Castells, situat al carrer de Ponent, us facilitarà automòbils equipats amb tot el luxe que permeten les carreteres de l'estat espanyol, ço que equival a dir que permeten viatjar amb la màxima comoditat. Disposa de turismes de dos a sis seients i d'òmnibus propis per a col·lectivitats. Els preus són sumamen- e econòmics, tan com permeten les circumstàncies actuals. Això vol dir que si els amants de la naturalesa no aprofiten una tal avinentesa per a visitar aquest estiu les bel·leses immenses i incomparables del nostre Pirineu, serà perquè no voldran, ja que comoditats i facilitats no poden haver-n'hi més, certament.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

LEGÍA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PARA ENRIQUECER

la sangre, aumentar el apetito y fortificar el sistema nervioso, es un medicamento sin rival el jarabe

Hipofosfitos Salud

También se receta a las criaturas delicadas y enfermizas. Les favorece el desarrollo del sistema óseo. A poco de tomarlo, el rosado color de sus mejillas proclama las excelencias del preparado Aprobado por la **Real Academia de Medicina y Cirugía** :: 29 AÑOS DE CRECIENTES EXITOS.

Aviso: Recházese el frasco si no se lee en su etiqueta exterior, con tinta roja, HIPOFOSFITOS SALUD pues con frecuencia y por mayor lucro en la venta se ofrecen similares

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 157